

Erhard Jakobsen (CD):

Det er jo godt at være forudseende, men der er jo også grænser for éns forudseenhed. Der er ting her i tilværelsen, der forekommer én så fuldstændig usandsynlige, at man lader være med at tage dem i betragtning.

Når det forekommer én usandsynligt, er det, fordi man måske nok er en lille smule for godtroende. Man tror nemlig, at der også er folk, der mener, hvad de siger. Når de stiller sig frem for vælgerne og giver det udseende af, at hvis blot man vil give dem mange stemmer og mange mandater, så rykker noget, som alle vælgere gerne vil have, nærmere. Hvad var det, alle vælgere gerne ville have den 4. december 1973? Ja, alle kan fortolke valget, som de vil, men én ting kommer ingen uden om: alle ønskede en skattelettelse, og det var ikke noget under, for det var, hvad alle partier lovede dem.

Centrum-demokraterne var meget forbedne. Vi sagde: vi tør kun love en skattelettelse, hvis der følger en momsforhøjelse med; men for andre partier var der ingen grænser. Man kunne tage hos de rige. Man kunne tage de skjulte formuer, og fra den anden side, o.k., man kunne tage og tage og tage, og hr. Glistrup var naturligvis i spidsen for alt det dér. Hele dette cirkus kørte, og én ting har vælgerne, uanset hvor meget de har forstået af det øvrige, haft ret til at vente, nemlig at alle partier satte forpligtelsen til at lave skattelettelse over alt andet, hvad de foretog sig inde i dette høje ting. Det har vælgerne haft krav på.

Der er lagt rigtigt op. Regeringen lagde rigtigt op ved tidligt at sætte et grundigt arbejde i gang. 2 udvalg arbejdede sagligt under dygtig ledelse af hr. Stetter i skatteudvalget, dygtig ledelse af hr. Enggaard i politisk-økonomisk udvalg. Vi har skovlet papirbunker hjem, vi har fået administrationen til at arbejde på højtryk for at skaffe os alle oplysninger med det formål, at vi skulle sætte os grundigt ind i sagerne. Når vi nu skulle lave dette århundredes største skattereform, så skulle der virkelig arbejdes,

så skulle vi vide nøjagtigt, hvad vi gjorde. Og så kom de lange og indviklede forhandlinger, hvor regeringen måske nok var lidt for hurtig til at true med valg, og det skabte ikke det bedste klima, men i sidste instans var det i alt fald ganske tydeligt, at der samledes alle de kræfter, der mente, at det betød noget ikke bare for deres egne stemmetal ved valgene, men for folkestyrets respekt her i landet, at folk, der går ud til et valg og opnår et mandat til noget, ikke sætter det, de har lovet, til side bare for at opnå et eller andet.

Nu står vi så i denne fuldstændig enestående situation, denne fuldstændig fantastiske situation, hvor et parti, der vil blæse hele folkestyret en hatfuld, et parti, der står for proletariats diktatur — ja, det vil vel ingen benægte, man får ingen kommunist til at benægte, at han står for proletariats diktatur — et parti, der har hånet alt, hvad der findes af institutioner og demokratiske partier og sådan noget her i landet, og det er dette parti, der i aften er drivkraften, det er dette parti, der i aften sammen med socialdemokratiets venstrefløj kan fejre triumfen, og det er dette parti, der får tilslutning fra en hr. Glistrup, hvis hovedpart af vælgere er kommet fra borgerlige kredse, fra kredse, hvor man lovpriser privat initiativ osv. Men jeg kan nu sige, at hvis nogen har mistænkt centrum-demokraterne for ikke at ønske et valg, så kan vi kun sige: hurra for valget! En bedre situation behøver vi ikke. Nu skal ingen sende os bidrag. Nu går det hele af sig selv. (*Munterhed*).

Formanden:

Jeg henstiller, at man bevarer roen her i salen. Jeg henstiller også til talerne, at de ikke frister til uro.

Gert Petersen (SF):

Det er jo en ganske ejendommelig situation, at det åbenbart er nødvendigt i dette folketing for at bringe en lang og ørkesløs debat, for at bringe en dårlig regerings liv til afslutning at fremsætte et dagsordensfor-